

Чо къмъ което тя ся стреми, отвраща тѣлото отъ това; за туй всякой човѣкъ чувствува въ себе си тѣзи посторани външъ. Тѣзи срасленни въ човѣческата природа тежненія или желанія, подъ влиянието на които човѣкъ върши всичко каквото прави, философите сѫ гы нарекли закони, и онзи на душата, който търси истината и доброто нарича ся нравственъ законъ, а онзи на тѣлото, който търси спокойствіето и удоволствието, нарича ся законъ на самолюбіето.

Тѣзи два закона толкозъ враждебни единъ на другий, защото онова което единъ търси и иска, другиятъ има отвращение отъ него и отива наопаки, сирѣчъ когато тѣлото казва на човѣка: « открадни да имашъ, » душата му отговаря, « не дѣй, защото правишъ опеправданіе, това е противно на добрата ти природа; » тѣзи два закона гы има безъ исключеніе въ всичкы човѣци; а всякой бы ся намѣрилъ въ твърдѣ мнечно положеніе, кой отъ тѣхъ да послуша, ако да ся не притечеше на помощь човѣку разумътъ. « Дружке душе, казва разумътъ, и ты любезно тѣло, и на двама ви пожеланіята и тежненіята да ся испытливатъ, но нито пожеланіето на душата да достига до край, защото тѣлото ще да страдай, нето пъкъ на тѣлото, защото ще да бѫде противно на природата на душата; но ето азъ ще турѣ на всяко отъ вашите пожеланія единъ предѣлъ, който всякой отъ васъ не трѣба да прѣскача; » така ся произнесъ разумътъ, който е спогодилъ тѣзи двата закона.

Този предѣлъ, който е спогодилъ самолюбіето на тѣлото и нравствеността на душата, казва ся право или праведно хотѣніе; този предѣлъ е твърдѣ нуждъ, защото, ако да търсяше човѣкъ какъ да бѫде само той добре, другиятъ човѣци щѣхъ да теглятъ неправды, или щѣхъ да ся блѣскатъ до когато да надвие по-силнійтъ; за туй право или праведно хотѣніе е онай равна външна свобода принадлежаща на всичкы човѣци, като словесни т. е. разумни. Така, отъ това досега виждамъ че у човѣка има да дѣйствува три закона, нравственыйтъ, споредъ който човѣкъ търси крайнето добро,—на самолюбіето, споредъ който търси собственыйтъ си интересъ, и — на правото или на праведното